



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **G. S. C.**

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. OAM-617/ZA-ZA11-VL11-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v České republice podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce předně uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dále

žalovaný porušil § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný porušil také § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy, respektive nebezpečí mučení a nelidského či ponižujícího zacházení.

3. Při pohovoru konaném dne 19. 7. 2017 žalobce vypověděl, že byl na Kubě vystaven pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod: „*nadával nahlas na režim, někdo jej udal a od té doby začal mít problémy s policií*“. Policie u něj provedla několik domovních prohlídek, sledovala jej a neustále jej legitimovala. Byl krivě obviněn, dostal po 16 letech výpověď z práce a dcera musela odejít ze studií.
4. Na Kubě jsou dle žalobce závažným způsobem porušována lidská práva garantovaná čl. 19 a 20 Všeobecné deklarace lidských práv a čl. 19 odst. 1 a 2, čl. 21 a čl. 22 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (svoboda projevu, myšlení, shromažďování a sdružování).
5. Žalobce dále poukázal na výroční zprávu organizace Human Rights Watch, World Report 2017 (dále jen „zpráva Human Rights Watch“), pojednávající o mučení v detenčních zařízeních na Kubě (s tím, že detence je zde často používána preventivně, k zastrašení obyvatelstva a jejich odrazení od účasti na mírových pochodech nebo politických mítincích). Žalovaný dle žalobce nezohlednil nebezpečí mučení, neboť se neseznámil s dostatečným počtem zpráv o zemi původu a jenom vyjmenoval existující zprávy, které samy o sobě podporují tvrzení žalobce.
6. Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany rovněž s ohledem na vymezení vážné újmy obsažené v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V této souvislosti citoval ze zprávy Human Rights Watch pasáž, podle níž „*kubánská vláda pokračuje v represáliích a potlačuje veřejnou kritiku. Vláda kontroluje všechna kubánská média a všechny mediální výstupy, stejně jako zamezuje obyvatelstvu v přístupu k informacím mimo Kubu*.“). Dále citoval z výroční zprávy Amnesty International o stavu lidských práv na Kubě z 22. 2. 2017 (dále jen „zpráva Amnesty International“) následující pasáž: „*Přes deklarovanou politickou otevřenost se na Kubě pokračuje v omezování lidských práv, především svobody vyjadřování, shromažďování a sdružování*.“ Poukázal také na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Kubě ze dne 3. 3. 2017 (dále jen „zpráva MZV USA“), z níž vyplývá, že i přes částečné uvolnění poměrů po smrti Fidela Castra se zde pokračuje především v následujících typech porušování lidských práv: špatné podmínky ve věznicích, svévolnost úředního postupu, politicky motivovaná zatčení a věznění, odpírání spravedlivého procesu a restrikce v oblasti cestování a svobodného pohybu obyvatelstva. Vláda nerespektuje svobodu slova a tisku, je zde silně omezen přístup k internetu pro místní obyvatelstvo a vláda si drží monopol na vydávání mediálních výstupů. Kubánská vláda odmítá uznat nezávislé lidskoprávní organizace, omezuje právo se svobodně shromažďovat i sdružovat a fungují jen omezené akademické svobody. Podobné závěry vyplývají dle žalobce i z dalších zpráv, např. z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP (dále jen „informace MZV ČR“).
7. Z citovaných zpráv lze dle žalobce dojít k závěru, že na Kubě stále dochází k jevům, které je možné považovat za porušování lidských práv a základních svobod,

chráněných podle článku 10 Ústavy. Žalobce je toho názoru, že vycestování cizince, jemuž by hrozilo v zemi návratu nebezpečí vážné újmy, lze považovat za rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a dodal, že žalobce dezinterpretuje svá sdělení učiněná při pohovoru. V žalobě tvrdí, že policie u něj provedla několik domovních prohlídek, sledovala jej, byl křivě obviněn, dostal výpověď z práce, kterou vykonával 16 let, a dcera musela odejít ze studií. Tyto události pak váže na skutečnost, že nadával nahlas na režim – někdo ho údajně udal a od té doby začal mít problémy s policií. Podle žalovaného však příčinou žalobcových potíží bylo, že nelegálně prodával oblečení a že měl doma v držení svářečku, jejíž původ nebyl schopen doložit. Výpověď z práce žalobce podal sám, z důvodu nízkého výdělku, který mu nechtěli zvýšit. Dcera nemusela ze školy odejít v důsledku žalobcova politického působení, nýbrž důsledkem ekonomické tísně rodiny, do které se dostala v souvislosti se ztrátou pravidelného příjmu rodiny – výplaty žalobce. Žalobce tak v žalobě modifikuje význam událostí směrem k azylově relevantním důvodům. Takový postup se žalovanému jeví jako účelový, motivovaný snahou posunout v řízení před soudem obsah výpovědi potřebným směrem, a dosáhnout tak příznivého výsledku řízení.
10. Žalovaný proto považuje za irelevantní v žalobě obsažené úvahy o špatných poměrech ve věznicích (žádné uvěznění mu nehrozí), o restrikcích v oblasti cestování a svobodného pohybu obyvatelstva (žalobce opakovaně z Kuby vycestoval, bez problémů se tam navracel a následně mu bylo bez jakýchkoli potíží umožněno opět vycestovat), či o nerespektování svobody slova a tisku (žalobce nijak netvrdil, že by tato práva veřejně uplatňoval a že by mu v nich bylo státními orgány bráněno). Sám žalobce uvedl, že hlavním důvodem, proč chce setrvat v České republice, jsou lepší ekonomické podmínky a touha naučit se český jazyk.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval do České republiky osobním automobilem dne 12. 7. 2016. Na základě pozvání kamaráda, který žije v Praze, získal 27. 6. 2016 krátkodobé (schengenské) vízum, opravňující ho k pobytu na území států schengenského prostoru po dobu 18 dní. Stejný typ víza mu byl vydán již 23. 3. 2015, s dobou platnosti 90 dní, a to pro účely téměř tříměsíční návštěvy kamaráda, který žije v Německu (v době od 13. 5. 2015 do 6. 8. 2015). V roce 2016 dále cestoval na týdenní návštěvu do Moskvy. Při svém cestování (Německo, Ruská federace, Česká republika) neměl žádné problémy. Následující den po svém příjezdu do České republiky zde žalobce požádal o mezinárodní ochranu.

13. Dne 19. 7. 2016 poskytl údaje k podané žádosti a stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že ve své zemi nemůže být, neboť tam není svoboda. Člověk nemůže říct, co si myslí. Na Kubě nemá budoucnost. Ani jeho dcery (narozené v letech 1996 a 2004) tam nemají budoucnost. Cítil, že režim na Kubě je podvod a nic tam nefunguje. Příkladem uvedl, že mu slibovali, že mu zvýší plat, to se ale nestalo. Slibovali také, že opraví ulice, což se také nestalo. Jeho hněv rostl, až jednou na ulici, kde bydlel, hlasitě na režim nadával. Někdo ho udal a od té doby začal mít problémy s policií. Policie mu pod záminkou nelegálního prodeje oblečení 3–5 dní poté, co veřejně vyjádřil svůj nesouhlas s režimem, prohlédla dům, odkud odnesla svářečku, a obvinila ho křivě z toho, že prodává na černém trhu oblečení. Poté, co policie žalobci zabavila svářečku, došel si pro ni na policejní stanici, kde po něm požadovali doklady o její koupi, které neměl, neboť si svářečku vyrobil sám. Před domem byl od té doby policista, který stále sledoval jeho dům a žalobce při východu z domu legitimoval. Problémy se následně přesunuly do zaměstnání, které asi měsíc po svém veřejně projeveném nesouhlasu s režimem (asi březen 2015) opustil. Pociťoval šikanu ze strany vedení, neustále mu bylo naznačováno, že neplní své pracovní povinnosti, za což ho chtěli potrestat 25% srážkou mzdy. Život mu v práci komplikovali natolik, že sám odešel. Byl donucen k tomu, aby dal výpověď. Protože rodina s odchodem žalobce ze zaměstnání nebyla finančně soběstačná, starší dcera žalobce odešla ze studií a šla do zaměstnání. Žalobce již práci nenašel, proto se rozhodl opustit Kubu a najít si práci jinde. Pokud by se vrátil na Kubu, domnívá se, že jeho situace by byla stále stejná, i horší. Pokud by se dozvěděli, že v České republice žádal o azyl, budou jej pronásledovat a bude mít problémy. V rámci skutečností, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce v závěru pohovoru uvedl, že v České republice by rád zůstal, chtěl by dostat příležitost zde pracovat a naučit se český jazyk.
14. Dne 17. 5. 2017 byl žalobce seznámen s informacemi o jeho zemi původu, ze kterých při svém rozhodování žalovaný vycházel. Jednalo se o (výše blíže specifikované) zprávy Human Rights Watch, Amnesty International, MZV USA a MZV ČR. Žalovaný vycházel také z kubánského zákona o migraci, včetně zákonného nařízení č. 302, kterým se tento zákon mění, a z prováděcích předpisů k zákonu o migraci, dále z konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice ze dne 14. 11. 2016.
15. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu lze mezinárodní ochranu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
16. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

17. Žalobce namítá, že na Kubě byl pronásledován *za uplatňování politických práv a svobod*, v čemž spatřuje důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu krajský soud předně podotýká, že je potřeba rozlišovat mezi důvody pro udělení azylu upravenými v § 12 písm. a) zákona o azylu (pronásledování *za uplatňování politických práv a svobod*) a v § 12 písm. b) téhož zákona (odůvodněný strach z pronásledování *pro zastávání určitých politických názorů*). Z výpovědi žalobce totiž vyplynulo, že sice nesouhlasí s politickým systémem na Kubě, tyto své názory však, vyjma shora popsané události před domem žalobce, kdy mezi několika známými vyjádřil svůj nesouhlas s režimem, nikde veřejně neprezentoval. Žalobce se kromě tohoto ojedinělého incidentu nijak politicky neangažoval (např. účasti na demonstracích, autorstvím článků či jiných publikací kritizujících poměry na Kubě atd.). Jen stěží tak u něj lze hovořit o pronásledování *za uplatňování politických práv a svobod* ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
18. Žalobce nicméně nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119, musí žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu *kumulativně* splnit následující prvky definice uprchlíka: „(1) *Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach (...); (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování (...); (4) ochrana v zemi původu selhala (...); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů (...); a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).*“
19. V nynější věci je třeba zaměřit pozornost zejména na prvky 2), 3) a 5) výše citované definice.
20. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 – 60). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). Z čl. 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), pak vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na „*předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpení vážné újmy*“. V tomto smyslu je tudíž třeba zkoumat „incidenty“ popsané žadatelem o mezinárodní ochranu, jež proběhly v minulosti, s ohledem na to, zda indikují přiměřenou pravděpodobnost pronásledování žadatele

z azylově relevantních důvodů v budoucnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87).

21. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž je pronásledováním jednání, které je:

„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo

b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“

22. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu (či kvalifikační směrnice). Jak příhodně uvedl žalovaný, žalobce vyjma jedné domovní prohlídky, kontrol dokladů policií na ulici a výslechu (na který se ale dostavil z vlastní vůle) nehovořil o žádném negativním jednání kubánských bezpečnostních složek vůči jeho osobě. Žalobce dále zmiňoval „šikanu“ v zaměstnání, která ovšem spočívala zejména v tom, že mu nadřízení vyčítali, že si neplní své pracovní povinnosti, za což jej chtěli potrestat tím, že by mu strhli 25 % z platu. Žalobce z práce nakonec odešel sám. Krajský soud je názoru, že žalobcem popisované skutečnosti nejsou natolik závažné, aby dosáhly intenzity pronásledování.

23. Pominout nelze ani skutečnost, že žalobce přicestoval do ČR sám, svou rodinu včetně dětí zanechal na Kubě. Žalobce navíc ze své vlasti vycestoval legálně a zcela bez problémů, na základě krátkodobého víza opravňujícího žalobce k pobytu na území celého schengenského prostoru. Do zahraničí (do Německa, či Ruska) přitom žalobce bez jakýchkoli problémů cestoval již dříve a na Kubu se opakovaně vracel (a to i poté, co započaly jím zmiňované potíže).

24. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným sice vyplývá, že Kuba je státem, v němž vládne autoritativní režim a v němž jsou základní práva jeho občanů respektována pouze v omezené míře. Zároveň zde dochází k represím vůči kritikům vlády, zahrnujícím svévolné zatýkání, věznění, či bití. Tyto represe však postihují pouze omezenou skupinu obyvatelstva (obránce lidských práv, nezávislé novináře atd.), do níž žalobce zjevně nepatří. Žalobce pracoval 16 let jako státní zaměstnanec, na pozici hygienika, jeho jediný veřejný politický projev spočíval v tom, že na ulici před několika známými v rozčilení zkritizoval vládnoucí režim. Za to jej nepostihla žádná závažnější perzekuce (například v podobě uvěznění), policie u něj pouze uskutečnila jednu domovní prohlídku, byl kontrolován na ulici a čelil útrapám v práci. Zároveň je ovšem otázkou, nakolik tyto potíže byly vůbec způsobeny žalobcovou kritikou vlády (zejména vazba mezi potížemi v práci a kritikou vlády je dle názoru soudu sporná). S ohledem na všechny uvedené skutečnosti má krajský soud za to, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobci v případě návratu na Kubu hrozilo pronásledování pro zastávání určitých politických názorů (ani z žádného jiného azylově relevantního důvodu).

25. Krajský soud dále považuje za zákonný a zjištěným skutečností odpovídající závěr o neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle uvedeného ustanovení (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem osoby, které byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 cit. zákona. Žalobce ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 uvedeného zákona ani neuplatnil žádné námitky.
26. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
27. Žalobce v žalobě dále namítl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
28. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné požadovat jejich návrat do země původu.
29. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobci nehrozí v případě návratu na Kubu ani skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce v žalobě ve vztahu k doplňkové ochraně pouze obecně poukázal na pasáže ze zpráv o zemi původu, v nichž jsou popisovány negativní jevy, k nimž na Kubě dochází v oblasti dodržování lidských práv. Tyto skutečnosti však žalovaný nikterak nepopíral (z těchto zpráv při svém rozhodování mimo jiné vycházel).
30. Při rozhodování o možném poskytnutí doplňkové ochrany je nutno posuzovat každý případ individuálně a ve vztahu ke konkrétní osobě žadatele (nemusí tomu tak být jen zcela výjimečně, typicky tehdy, pokud na území, z něhož žadatel pochází, probíhá ozbrojený konflikt, který má charakter tzv. totálního konfliktu). Například při posuzování důvodnosti obav, že žadatel o mezinárodní ochranu utrpí vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, se aplikuje test „reálného nebezpečí“. Ve vztahu k hrozbě mučení a nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy tak musí být splněno, že žadateli hrozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ je pak nutno rozumět, *„že ve významném procentu případů obdobných*

situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82).

31. Žalobce neuvedl žádné specifické důvody, pro které by mu měla být udělena doplňková ochrana (odlišné od důvodů, které uváděl ve vztahu k nároku na azylu). Krajský soud proto poukazuje na výše uvedené závěry, k nimž dospěl ve vztahu k § 12 zákona o azylu. Jestliže žalobci v případě návratu na Kubu nehrozí pronásledování pro zastávání určitých politických názorů, tím spíše je třeba dovodit, že mu z těchto důvodů nehrozí ani skutečné nebezpečí vážné újmy (test „reálného nebezpečí“ je založen na přísnějším standardu, než je standard „přiměřené pravděpodobnosti“ používaný při posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování).
32. Pro úplnost lze poznamenat, že § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
33. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud uvádí, že požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, podle kterého musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné. Krajský soud je toho názoru, že podklady rozhodnutí, ze kterých žalovaný vycházel, tyto požadavky splňují.
34. Krajský soud neshledal ani (v obecné rovině) namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu), přičemž rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.
35. Na závěr krajský soud konstatuje, že mezinárodní ochrana je právním institutem, jehož smyslem není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu. Mezinárodní ochranu lze poskytnout pouze z důvodů upravených v zákoně o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. února 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce